

spild af uddannelsesressourcer og urimeligt over for den udenlandske ingeniør.

For det andet er der utallige eksempler på, hvordan indvandrere, der kom hertil for 20-30 år siden, i dag kasseres på arbejdsmarkedet. Da de kom, var der ingen tilbud om andet end hurtigst muligt at komme i gang som samle-bandsarbejder, opvasker, arbejdsmand eller loddedame. I dag lukker mange af den type arbejdspladser, og uden elementære skolekundskaber er de mennesker på herrens mark. Er der brugbare tilbud om uddannelse til dem? Mit svar er nej, og det kan man få bekræftet ved en snak med de fagforeninger, a-kasser og socialkontorer, som har problemerne inde på livet.

For det tredje er det uhyggeligt at høre de eksempler, hvor arbejdsgiverne direkte frabejder sig arbejdskraft med indvandrerbaggrund, og hvor mange i deres stædige kamp for at få plads på arbejdsmarkedet søger om navneforandring til mere dansklydende navne. Sådanne ting afspejler, at det ikke kun er den direkte lovgivningsmæssige side, der virker diskriminerende, men i høj grad også det holdnings-skred, vi som politikere har et medansvar for, og som forplanter sig dybt ind i arbejdsgiverkredse. Også det vil man kunne forvise sig om ved at hente eksempler fra sager i de faglige organisationer, hvor indvandrere og flygtninge bliver udsat for de mest groteske forhold.

Der er altså mange gode grunde til, at alle gode kræfter – også i denne sal – sættes ind for at fremme den etniske ligestilling på arbejdsmarkedet, og det er værd at understrege, at vi jo ikke snakker om, at nogle grupper skal have noget på bekostning af andre. At sikre, at det offentlige går foran, er en god måde til at vise, at man mener det her alvorligt, og specielt hvad angår en bedre arbejdsmarkedspolitisk indsats, er der ikke tvivl om, at især en forbedring af uddannelsesindsatsen vil kunne inddrage andre kortuddannede grupper sammen med de kortuddannede indvandrere og flygtninge.

Vi støtter altså beslutningsforslaget, som vil være et fornuftigt skridt ad vejen til en reel integrationspolitik, der kan give flere indvandrere og flygtninge en plads på arbejdsmarkedet og en anstændig tilværelse.

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Fru Jette Gottlieb nævnte heroppefra, at man kunne finde talrige eksempler på, at der var arbejdsgivere, som ikke antog arbejdskraft med

en anden etnisk baggrund. Kan fru Jette Gottlieb komme med nogle konkrete eksempler, f.eks. nævne nogle virksomheder og bevise, at man her har nægtet folk ansættelse på grund af anden etnisk baggrund? Kunne vi måske få nogle navne på nogle virksomheder frem i dag?

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg går ikke herop for at stille spørgsmål til ordføreren på grund af linjen i ordførerens tale, men kun for at bidrage med en lille historie om, hvad det er for nogle situationer, vi er ude for:

Jeg har personlig haft beboere på et Røde Kors-center, sygeplejersker med høje uddannelser, som var længevarende end de danske uddannelser og meget specialiserede på visse områder som børn osv., men det var faktisk meget vanskeligt og kompliceret for dem at få tilladelse via Dansk Sygeplejeråd til at praktisere og i givet fald helst kun som sygehjælpere.

Jeg nævner det egentlig for at høre, om ordføreren ikke mener, at der på alle områder, også i fagbevægelsen og især dér, hvor der skal gives en autorisation, er en tendens til at være for langsom.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jeg vil ikke give navne på firmaer, men jeg vil give nogle meget konkrete eksempler på unge mennesker, der har søgt lærepladser og har fået afslag med den begrundelse, at firmaets kunder ikke ønskede folk af fremmedartet udseende som håndværkere i deres hjem. Jeg nævner det som eksempel, fordi jeg har meget nøje kendskab til situationen for f.eks. lærlinge inden for håndværksfagene.

Nu er det sådan, at diskrimination er meget vanskelig at påvise, hvis der ikke bliver givet direkte udtryk for den, og de fleste ved jo godt, at der findes en lovgivning i Danmark, der forbyder diskrimination. Derfor er det nogle gange meget vanskeligt at påvise, at der har fundet diskrimination sted, og man er nødt til at nøjes med at sandsynliggøre den.

Det er også en situation, vi har været i i årevis med hensyn til kvindediskrimination. Da jeg selv søgte læreplads, var der ingen tvivl om, at jeg blev diskrimineret i forhold til de mandlige ansøgere. Jeg kunne nemlig påvise, at der var behov for lærlinge i det firma, idet man til trods for, at jeg flere gange havde fået afslag, alligevel senere hen antog en mandlig lærling. Den slags